

ת"ד 613/02/19 - מדינת ישראל נגד חביב אבו לידה

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

24 ספטמבר 2020

ת"ד 613-02-19 מדינת ישראל נ' אבו לידה

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
בעניין: המאשימה - מדינת ישראל

ע"י בא כוחה עו"ד פרידמן
נגד

הנאשם - חביב אבו לידה
ע"י בא כוחו עו"ד בלוטמן

גזר דין

נאשם הודה והורשע בכתב אישום (מתוקן) חמור, לפיו ביום 31.7.16, בסמוך לשעה 19:30, עת שהה בטיילת תל אביב, רחוב הרברט סמואל, בסמוך למסעדת "מנטה ריי" והבחין בשוטרים שהגיעו למקום, החל נמלט בנסיעה מהירה, על גבי אופנוע, שלא היה מורשה לנהוג בו, תוך שהוא מרכיב נוסע. הנאשם נהג תחילה בשביל הולכי הרגל, בהמשך ירד לכביש, המשיך בנסיעה מהירה, לא ציית לאור האדום שדלק ברמזור בצומת הרחובות קויפמן - הרברט סמואל - הירקון - יוסף לוי והתנגש באופנוע המשטרה, שנסע מול כיוון התנועה, תוך הפעלת אמצעים משטריים ובמטרה לעצור את הנאשם.

כתוצאה מהתאונה, נחבלו שני שוטרים חבלות של ממש, כמפורט בסעיף 7 לעובדות כתב האישום.

באותן נסיבות, נהג הנאשם כשהוא פסול מנהיגה וללא רישיונות תקפים.

אציין, כי כתב האישום כנגד הנאשם, הוגש רק ביום 31.1.19 וכי הנאשם לא נעצר בעקבות האירוע המתואר לעיל.

הדיונים נדחו מעת לעת, לרבות בשל החלפת ייצוג וביום 1.3.20, הודה הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טעון לגבי טווח ענישה מוסכם ונשלח אל שירות המבחן, למתן תסקיר שיבחן את הליך השיקום שעבר הנאשם וימליץ לגבי רכיבי הענישה וכן, אל הממונה על עבודות השירות, למתן חוות דעת בנוגע להתאמת הנאשם לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות.

ביום 6.9.20, לאחר שתי דחיות נוספות, לרבות משל משבר הקורונה, טענו הצדדים לעונש, כמפורט בפרוטוקול.

דין והכרעה

עסקינן באירוע חמור, שבנקל יכול היה להסתיים גם באבדות בנפש ולא רק בחבלות של ממש לשני שוטרים, כפי שאירע בפועל.

מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולפיו יש מקום ליתן משקל לערך או הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

העבירות אותן עבר הנאשם פגעו באופן ממשי בערכים של בטחון ציבור משתמשי הדרך ושמירה על סדרי חוק ושלטון, ערכים חשובים, עליהם שואפת החברה להגן, בין היתר, באמצעות ענישה הולמת.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הרי שהנאשם ניסה למלט עצמו מן הדין, בכל מחיר, שכן ידע כי הוא נוהג בזמן פסילה וברכב שאינו מורשה לנהוג בו.

ע"פ 7798/08 מדינת ישראל נגד שביקוב, אמר כבוד הש' לוי:

נדמה כי אין צורך לחזור ולהזכיר את המצב הנורא השורר בדרכים, לו תורם מה שמוגדר כ"גורם האנושי" משקל מכריע. ...ואם בכך לא די, אנו עדים בשנים האחרונות לתופעה חמורה נוספת, ששוב אינה נחלתם של יחידים. נהגים שנדרשים על ידי שוטרים לעצור, אם לבדיקה שגרתית או כתוצאה מביצוע עבירת תעבורה, נמלטים בנסיעה מהירה, וכתוצאה מכך מתפתח מרדף בו מסכנים הרודפים, הנרדף ואזרחים תמימים את חייהם. נוכח מציאות קשה זו נדרשו בתי המשפט להרים את תרומתם לביעור תופעה זו, בה כרוכים לא רק סכנה לכלל, אלא גם זלזול מופגן ובוטה בחוק ובאלה השוקדים על אכיפתו. לפיכך, הנחה בית משפט זה את הערכאות הדיוניות להחמיר בעונשם של נהגים נמלטים ...".

לא ייתכן חולק כי באופן נהיגתו הפרוע, עת ניסה להימלט מהשוטרים שדלקו אחריו, היווה הנאשם סיכון של ממש לציבור עוברי הדרך, שהתממש בדמות תאונת דרכים והחבלות שנגרמו לשוטרים.

מכל האמור לעיל, אני קובעת, כי מתחם הענישה ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם, כולל מאסר בפועל, שייתכן וירוצה בעבודות שירות, לתקופה שלא תעלה על 18 חודשים, פסילה לתקופה שבין 12 חודשים ועד 3 שנים, פסילה מותנית, מאסר מותנה וקנס כספי.

מכאן, שהסדר הטעון שגובש בין הצדדים, עומד במתחם הענישה לעיל, בכל הנוגע לרף העליון של המתחם, לו טענה המאשימה.

הנאשם נוהג משנת 2009 ולחובתו 11 הרשעות קודמות בתעבורה וכן, הרשעה בפלילים, בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, שיבוש מהלכי משפט והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, משנת 2012, בגינה ריצה עונש מאסר בפועל.

מן האמוראנו למדים, כי אין זה אירוע ראשון מסוגו, אך על אף זאת, הרי שסעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, אליו התייחס גם הסנגור בטיעונו, מאפשר לבית המשפט לחרוג לקולא, ממתחם העונש ההולם, אם מצא כי הנאשם "השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם".

בהקשר לסעיף זה, קבע בית המשפט העליון בע"פ 9147/17 אבו עביד נגד מדינת ישראל:

"סעיף זה מבטא את עמדת המחוקק לפיה, במקרים המתאימים לכך, יש ליתן מעמד בכורה לשיקול השיקומי על-פני העיקרון המנחה בענישה, הוא עיקרון ההלימה. בהקשר זה נקבע בפסיקה כי אין די להעלות טענות בעלמא בדבר שיקום, אלא נדרשות עובדות וראיות ממשיות התומכות בכך, ובראשן תסקיר שירות מבחן (ראו: ע"פ 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (18.4.2018) (להלן: עניין קרנדל)). עוד נקבע כי ככל שקיים חשש לפיו מאסר בפועל של הנאשם עשוי לאיין את התהליך השיקומי בו הוא מצוי או לפגוע בו באופן ניכר יש להעדיף את שיקולי השיקום על פני השיקולים האחרים העומדים בבסיס הענישה (ע"פ 7555/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (10.6.2015)). ואכן, לנוכח הלכות אלה, בית משפט זה סטה לא אחת ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום (ראו למשל: ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (14.7.2013); ע"פ 4609/14 צורדרקר בסט נ' מדינת ישראל (1.3.2015); ע"פ 779/15 פלוני נ' מדינת ישראל (12.4.2015); ע"פ 3381/16 אלקרינאוי נ' מדינת ישראל (10.7.2016); עניין קרנדל)".

ואילו ברע"פ 262/14 מוחמד נאשף נ' מדינת ישראל, נאמר:

"בהקשר זה אני מוצא לנכון להעיר עוד כי שיקולי שיקום הם, אמנם, בעלי מעמד חשוב עת מאזן בית המשפט בין שיקולי הענישה, הגמול וההרתעה, במלאכת גזירת הדין. במקרים שבהם נרתם הנאשם להליך שיקומי, או מראה נכונות כנה לעשות כן - עשויים שיקולי השיקום אף לגבור על שיקולי ההרתעה והגמול (ראו: דברי חברי, השופט א' שהם, ב-רע"פ 3711/13 הושיאר נ' מדינת ישראל (16.7.2013) (להלן: עניין הושיאר)). ואולם, ההתחשבות בשיקולים אלה נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט והיא איננה בגדר חובה, גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (ראו למשל: עניין הושיאר, בפסקה 8 והאסמכתא המובאת שם). לתסקיר שירות המבחן בעניין זה (כמו בעניינים אחרים) "משקל של המלצה בלבד" (עיינו: רע"פ 8176/12 ראהב נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (15.11.2012)). בית המשפט יטה לבכר את שיקולי שיקומו של הנאשם על פני שיקולים אחרים כאשר הוא משתכנע כי הנאשם השתקם ושינה את דרכו, או כי קיים סיכוי ממשי לשיקומו, וכך הוא "במקום שבו נראה כעקבי הליך השיקום שבו מצוי המבקש-המערער" (ראו: רע"פ 8665/12 ברהנה נ' מדינת ישראל (2.5.2013)). ואילו השמתו של הנידון מאחורי סורג ובריה עלולה לאיין את ההליך השיקומי, או לפגוע בו באופן ניכר".

ברוח דומה, נקבע גם בפסקי הדין אליהם התייחס הסנגור בטיעונו לעונש.

בענייננו, מדובר בנאשם שעבר הליך טיפולי ממושך, בסיוע שירות המבחן וזאת במסגרת הליך פלילי המתנהל כנגדו משנת 2018 ועל פי התסקיר שהובא בפני ותסקירים נוספים מאותו הליך נוסף, שהציג הסנגור, נראה כי אכן, הנאשם יצא לדרך חדשה בחייו ומביע מוטיבציה רבה לחיים נורמטיביים, כפי שהתרשמתי גם אני, מדבריו בבית המשפט.

מכאן, כי האינטרס הציבורי מחייב את בית המשפט לסייע אף הוא בהליך שיקומו של הנאשם, שכן אין ספק, כי שיקום מוצלח, יתרום לחברה בכללותה ולא רק לנאשם עצמו.

בנוסף, יש ליתן את הדעת על השיהוי הממושך בהגשת כתב האישום על ידי המאשימה, מבלי שניתן לכך כל הסבר ולכך שנטען מפי ב"כ המאשימה כי היו כשלים בחומר הראיות ולמרות זאת, הודה הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום, מבלי שזה תוקן לקולא.

ניתן לקוות כי הנאשם ימשיך ויתמיד בהליך השיקום וישים את עברו הפלילי והתעבורתי, מאחוריו ואז, נצא כולנו נשכרים.

לאור כל האמור לעיל ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. קנס כספי בסך 2500 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים, הראשון לא יאוחר מיום 25.10.20.

הנאשם מוזהר כי אי תשלום במועד ולו של אחד השוברים, יוביל לתוספת ריבית פיגורים וככלל, בית המשפט לא ייעתר לבקשות לביטול ריבית הפיגורים, למעט במקרים חריגים.

2. פסילה בפועל למשך 24 חודשים, כאשר הפסילה תסווג כש-11 חודשים ראשונים, תחול על כל רכב ויתרת התקופה, תחול על רכב דו גלגלי בלבד.

רישיון הנהיגה יופקד עד ליום 24.11.20, בשעה 10:00.

על הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה, במזכירות בית המשפט, לא יאוחר מהמועד שנקבע לעיל. היה ולא יפקיד רישיונו - ייחשב הנאשם כמי שנוהג בזמן פסילה ולא יחל מנין הפסילה.

3. אני דנה את הנאשם ל-12 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים. המאסר יחול על עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל לשנתיים ונהיגה כבלתי מורשה לסוג הרכב.

4. 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים.

5. הנאשם יבצע עבודות לתועלת הציבור בהיקף של 120 שעות, על פי התוכנית שגיבש עבורו שירות המבחן.

מובהר לנאשם כי אם לא יבצע את הנדרש ממנו כהלכה, יש בסמכות בית המשפט לגזור עליו עונש אחר כחלופה.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין אל שירות המבחן.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ו' תשרי תשפ"א, 24 ספטמבר 2020, במעמד הנוכחים.